

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΑΙ ο Ζαχάρ, άνασκηώνοντας - τ' λεικά μαλλιά του κροτάφου του, έδειξε στο μέτωπό του μιá ούλη.

- Αυτή ή ούλη, έξηγήσε, προέρχεται από μιá σταθιά που τή δέχτηκα σέ μονομαχία, για να υπερασπισθώ τή μητέρα σου, τήν όποια πρόσβαλαν μπροστά μου.

'Ο μέγας δούξ έλεισε με μιá άργη κίνηση τó λεικάωμα, Κόντευε πειά να συνέλθη και ελτε με φωνή σχεδόν γαλήνια:

- Άλεχθάνομαι τή μητέρα μου κ' από τότε που έμαθα ότι

ό πρίγκιπ 'Ασλάκωφ ένε πατέρας μου, τόν λατρεύω, Είμαι έστομος τώρα ν' αγαπήσω και τόν Ζαχάρ!

Κυτάχτηκαν κ' οι δύο μιá στιγμή σωπηλοί και τέλος έπεσαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου. Σφιχτήκαν με λαχτάρα και λυγμοί βαθείς έβγαναν από τά στήθη τους.

- Άκουσε, πατέρα μου, ελτε ό 'Ιβάν. Σέρεις πόσο ή καρδιά μου είνε γεμάτη αγάπη;

- Ναι, 'Ιβάν, ναι! 'Όση αγάπη κλείνεις έσύ μέσα στην καρδιά σου, τόσο μίσος κλείνω κ' έγώ!

- Άς φύγομε άπόψε άπ' τó παλάτι, θέλεις;

- 'Όχι άπόψε! Θά σου πώ ποτε πρέπει να φύγομε! Μήν άνησχείς γι' αυτό. Μήν άνηουχείς για τίποτε. Κάθε πράγμα θά ρθή στόν καιρό του. Έγώ στό βεβαιώνω αυτό, μικρό μου 'Ιβάν, λατρεύω τόν μου παιδί. Και τώρα άρετά είπαμε γι' άπόψε. Πρέπει ν' αναπαυθώ, Βανιούσκα. Άφσέ με να σέ σφιξω μιá ακόμα φορά στην άγκαλιά μου! Άφσέ με να σέ φιλήσω! 'Ω! άν ήξερες πόσες φορές λαχτάρα να σέ φιλήσω! 'Ω! ποιό φοιχτό μαρτύριο να περνάω κοντά σου μ' αυτό τó σοστούμι, τού ίσηρέτη και να βλέπω να μου φέρεται όπως σέ ύπηρέτη! 'Ω! ποιός έξευτελισμός να δέχομαι από σένα χρήματα!

- Αυτή τήν ήμέρα, πατέρα μου, μοι σώσατε τή ζωή... ελτε ό 'Ιβάν, κοκκινίζοντας δόλοκληρος.

- Κι' αυτή τήν ήμέρα μ' έ πλήρωσεσ... 'Υπόφερα τόσο γι' αυτό, ώστε ήμουν σχεδόν εύτυχημένος. Έτσι είνε. Τά χτυπήματα που μοι έδινες χωρίς να τó ξέρης, μου φλόγιζαν τήν καρδιά. Ναι! 'Ημουν εύτυχημένος να ύποφερω από σένα. Σ' αγαπούσα τόσο μυστικά!...

- Φτωχέ μου πατερούλη! - Ναι, φτωχέ πατερούλη! Συγχά, ένώ έσύ κούσους, έσκουα από πάνω σου και τά χείλη μου άγγιζαν τó μέτωπό σου. Μά φοβόμουν μήπως ζυτηήσεις και έφραγα άμέσως.

- Έφραγες και πήγαινες σ' αυτό τó φοιχτό ύπόγειο, ελτε χαμηλόφωνα ό 'Ιβάν, ό όποιος δέν ελχε πάμνη και συλλογίζεται τήν τρομερή εργασία που έκανε κάτω στό ύπόγειο ό Ζαχάρ.

- Ναι, πήγαινα στό ύπόγειο. Μά άς μη μιλούμε πειά για τó ύπόγειο. Δέν σέ ενδιαφέρει έσένα τó ύπόγειο. Δέν τó είδες; Τό ξέχασες; Δέν είν' έτσι;

- Καθόλου, διαμαρτυρήθηκε έντονα ό 'Ιβάν. 'Όχι, δέν τó ξέχασα. Κάθε άλλο, Άπεναντίς πρέπει να μιλήσομε γι' αυτό.

- Φλιαριές! Φλιαριές! Παιδιαίσια λόγια, Βανιούσκα. Βεβαιώσω με πώς δέν είδες τίποτε. Σκέφω εκείνη τόν αγαπάς, άφο ύ δ εν ε λ σαι πα ρά έν ν ας ε ρ ω τ ευ μ ε ν ο σ, και άφσέ με έμένα να κάνω δια τ' άλλα...

- 'Όχι, όχι, πατέρα μου. Δέν θά σ' άφήσω να κάνης τίποτε... Αυτό που προετοιμάζεις, είν' ένα φοιχτό έγκλημα. 'Ω! κατάλαβέ το! Άφσέ με να σου τó πώ, σφιγγόντάς σε μέσα στην άγκαλιά μου, άν και ξέρω πώς έ χει ρι σ δ λ α τ ά δ ι κ α ι ώ μ α τ α.

- Ναι, δια! δια, απάντησε ό Ζαχάρ, σφιγγοντας τόν 'Ιβάν με λαχτάρα άπάνω στην καρδιά του και φιλώντας τον σάν μητέρα.

- Ξέρω ποιό σάς τά έδωσαν τά δικαιώματα αυτά! φώναξε ό 'Ιβάν. Μά ύπάρχουν δικαιώματα που είνε έγκληματικά. Κι' έπειτα δέν έχετε τó δικαίωμα - ναι! ναι! δέν μοροεττε να τó έχετε, γιατί είσθε δικαίος! - δέν έχετε τó δικαίωμα να χτυπήσετε άθώους... και ύπάρχουν άθώοι που θά χτυπηθούν άπ' αυτό που σκοπεύετε να κάνετε.

- Δέν ύπάρχουν άθώοι! φώναξε ό Ζαχάρ, μεταμορφωμένος ξαφνικά.

'Ο πατέρας του 'Ιβάν έμοιαζε τώρα με τόν μαύρο άγγελό τής εκδίκησεως. Δέν ύπήρχε πειά σ' αυτόν ούτε ίχνος από τήν τρομερότητα που ελχε δείξει, καθώς τόν έσφγγε μέσα στην άγκαλιά του.

Δέν μιλούσε πειά ό πατέρας, μά ό κατόδικος τής κολάσεως τής Σιβηρίας, ό όποιος ελχε ξαναγυρίσει για να εκδικηθώ έναν κόσμο δόλοκληρο.

Πόση λύσσα έβλειναν τά λόγια του και πόση μανία τó βλέμμα του. 'Ο 'Ιβάν περίμενε από στιγμή σέ στιγμή να συμβή κάτι τρομαχτικό. 'Όστόσο, δέν άποσοχώρησε.

- Δέν θά τó κάνετε αυτό! ελτε.

Περίμενε τώρα μιá έσρηξι εκ μέρους του Ζαχάρ. Μά δέν έγινε τίποτε. Ξαφνιασμένος και πώ άπογοητευμένος από τή σιωπή αυτή, παρά από τήν πώ τρομερή έσρηξι, ό 'Ιβάν άνασήκωσε τó κεφάλι του.

Ελθε τότε τόν Ζαχάρ να φεύγη. Έτρεξε άμέσως πρós αυτόν και τόν σταμάτησε.

- Που πάς; τού φώναξε ίκευτενικά.

- Έκει που με καλεί ή ύπηρεσία μου, τού απάντησε ό Ζαχάρ, με γαλήνη. Πηγαινάω κοντά στόν αυτοκράτορα.

- Πατερούλη! Πατερούλη! 'Όχιάσου μου!...

- Σου όρκίζομαι, ότι ή ώρα μου έφτασε. Να τί μπορώ να σου όρκισθώ, απάντησε ό Ζαχάρ. Και τώρα, άφσέ με να φύγω, 'Η Α. Μεγαλειότης θ' άνωτομονή.

- Δ εν θ ά σ' ά φή σ ω ν ά δ ι α π ρ ά ξ η σ α υ τ ό τ ό ε γ κ λ η μ α!

'Ο Ζαχάρ στην αρχή δέν απάντησε τίποτε. Κύτταξε για λίγη ώρα τόν μεγάλο δούκα μ' έναν άπεράντο οίκτο κ' έπειτα ελτε μ' αυτό τόν γαλήνιο τόνο που τρώαζε τόν 'Ιβάν περισσότερο από τó κάθε τι:

- Νομίζεις λοιπόν, ότι προετοίμασα τήν εκδίκησί μου επί εικόσι και πλέον χρόνια, για να τήν εγκαταλείψω, επειδή φοβίξει ένα νεαρό έρωτευμένο πρίγκιπα; Νομίζεις, ότι ύπηρέτησα αυτούς τούς άνθρωπούς επί ήμνες δόλοκληρους, κάνοντάς τους τó λακέ, για να ύποχωρήσω στις ίκεσις ένός παιδιού; Συλλογίζεσαι τήν τρομαχτική εργασία που έκανα με τά νύχια μου μέσα σ' αυτό τó ύπόγειο... και τήν προσπάθεια που κατέβαλα για να λυγίσω τή ράχη μου μέσα στα σαλόνια; Άν δέν τρελλάθηκεξ ξαφνικά, άφσέ με να περάσω και μη ζητάς πειά τίποτε... - Πέρασε λοιπόν, πατερούλη, και πήγαινε... Έγώ θά σέ σώσω!

- Τώρα είνε ή σειρά μου να σέ ρωτήσω, τί σκοπεύεις να κάνης; ελτε ό Ζαχάρ, ό όποιος ελχε παραμείνει έντελώς κήρυος τού έαυτού του.

- Τί σ' ενδιαφέρει; Ένθ θά κάνης αυτό που θεωρείς καθήκον σου να κάνης. Κι' έγώ θά κάνω σύμφωνα με τίς ιδέες μου.

- Κάνε λοιπόν σύμφωνα με τίς ιδέες σου, άν μπορείς! ελτε ό Ζαχάρ. Μά σέ προειδοποιώ, ότι άν σ' ένα λόγο σου ή σέ μιá κίνηση σου, θελήσεις ν' άντιταχθής στα σχέδιά μου και να μ' έμποδίσης να κάνω αυτό που πρέπει να γίνη, σέ προειδοποιώ, 'Ιβάν, ότι θά σκοτωθώ μπ ρ ό ς σ τ ά μ ά τ ι α σ ο υ!

Και έσφρευγοντας άπ' τά χέρια τού πρίγκιπος, ό Ζαχάρ βγήκε έξω. 'Η πόρτα τού δωματίου ξανάκλεισε πίσω του κ' ό 'Ιβάν έμεινε μόνος.

Έσφιξε τότε με τά χέρια του, που έτρεμαν, τούς φλογισμένους του κροτάφους.

'Ο Ζαχάρ ελχε μαντέψει τίς σκέψεις του και ελχε πει τά μόνα λόγια που θά μπορούσαν να τόν έμποδίσουν να ριχτή στή μέση και να προλάβη τήν πραγματοποίησή τού έγκλημάτú του.

'Όστόσο, ό 'Ιβάν ελχε τó αίμα τών Ρομανόφ στις φλέβες του, και ως εκείνη τήν ήμέρα ό Τσάρος τόν περιέβαλε με κάθε καλωσύνη.

'Ο Τσάρος τόν αγαπούσε! 'Ο Τσάρος τόν συμπονούσε! Μονάχα κοντά σ' αυτόν ελχε βρει καταφύγιο μέσ' στην άπελπισία του.

Μά δέν μοροφουςε ό 'Ιβάν, για να σώση τόν Τσάρο, να κώνη τόν πατέρα του να σκοτωθώ μπροστά του!

XXI

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

'Ο 'Ιβάν πέρασε τó ύπόλοπο τής νύχτας του άπέναντι στό ντουλάπι, στό βάθος τού όποιού ύπήρχε ή μυστική σάλα. Προσπάθησε έπιανελημμένος να κώνη να λειτουργήση ό μηχανισμός, ό όποιος θά τού άνοιγε τόν θρόνο για να κατέβη στό ύπόγειο, όπου τά πάντα ελ-

χαν έτοιμασθει για την ανατίναξη του ανακτόρου στον άερα. Μα τού κάκου.

Λίγος άλλο, ο Ζαχάρ, χωρίς ο Ίβάν να τον αντιληφθή, την ώρα που έβγαναν απ' το υπόγειο, είχε λάβει τα μέτρα του.

Μάταια ο Ίβάν προσπαθούσε να σκεφθή και να βοηθί μιά λύσι σ' αυτή την τρομερή κατάσταση.

Τι να έκανε; Τι να έκανε για να προλάβη την τρομερή ανατίναξη; Τι μπορούσε όμως να κάνη μπροστά στην άπειλή του πατέρα του;

Δέν αναρωπιόταν καθόλου πού ήταν το καθήκον του, μεταξύ του πατέρα του και του Τσάρου, μα ύπεφερε φρικτά, άπερίγραπτα.

Η καταγωγή του, ή προγρηκική του ανατροφή, έξεγειρόταν κατά της ιδέας να μείνη άδύνατος εναντίον ενός έγγληματος κατά του Τσάρου, πού τόσο τον αγαπούσε. Μα συγχρόνως θημόταν τα μαρτύρια του πατέρα του εκεί κάτω στη Σιδηρία κ' έλεγε:

— Δέν μπορείς να είσαι με το μέρος των έχθρών του πατέρα σου, με τους ανθρώπους πού δολοφόνησαν τον άδελφικό σου φίλο Σέργιο Ίβάνοβιτς, πού σου κρατούν φυλακασμένη την Πρίσκα, πού θα σε σκοτώσαν κ' έσένα τον ίδιο, άν δέν σ' έσωζε ο Ζαχάρ. Πρέπει να είσαι με το μέρος της μητέρας σου ή του πατέρα σου;...

Ναι, μα ύπηρχε στη μέση ο αυτοκράτωρ, στις φλέδες του όποιου κυλούσε το ίδιο αίμα με το δικό του.

Η αγή βοήθη τον Ίβάν με τις φρικτές αυτές σκέψεις. Η ζωή ξανάρχιζε τώρα στο παλάτι, όπως πάντα. Ο προγρηκ άκούμπησε

το φλογισμένο του μέτωπο στο τζάμι του παραθύρου πού έβλεπε προς τον κήπο.

Το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτη. Ο ρωσικός χειμώνας άρχιζε πειά.

Πόση ώρα έμεινε έτσι ο Ίβάν, κωτάζοντας άφηρημένος; Ούτε ο ίδιος δέν το ήξερε. Δέν σκεφιότανε πειά. Δέν προσπαθούσε να σκεφθή. Έμεινε μόνο εκεί, σ' αυτό το δωμάτιο, πού έπρεπε να το διασπίση κανεις για να πάη στη μυστική οκάλα, ή όποια όδηγούσε στον τόπο του έγγληματος.

Όσο θα ήταν εκεί, δέν θ' άνοιγε στον έγγληματία. Δέν θα τον άφανε να περάση. Έλιζε μάλιστα, ότι δέν θα τολμούσε να περάση, όσο αυτός βρισκόταν εκεί. Και έμεινε...

Η άσυνήθιστη κίνησις του ανακτορικού πάρκου τράβηξε έξαφνα την προσοχή του. Αμάξια πολυτελή έφταναν, τό ένα κατόπι του άλλου. Ο Ίβάν άναγνώριζε τά ύψηλά πρόσωπα πού κατέβαιναν απ' αυτά.

— Νά, μοιμωρίζε, ο Στουμέρ, ο καινούργιος πρωθυπουργός και ύπουργός των έσωτερικών, ένας απ' τους ανθρώπους τους πουλημένους στη Γερμανία και στον Ρασούτιν. Νά ο ύπουργός των έξωτερικών μαζί με τον κόμητα Νερατώφ...

Σε λίγο ειδη να κατεβαίνουν από ένα άμάξι ή μητέρα του μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαηλόβνα, ή κόμησσα Βυρονξέφ και ο προγρηκ στρατηγός Ροστοπόφ. Απ' το έπόμενο άμάξι κατέβηκε ο προγρηκ Βολγκορούνα, έπειτα ο αϊλάρχης. Κατόπι δυό μεγάλοι δούκες, θείοι του Τσάρου και του Ίβάν, στρατηγοί, άρχοντες, ο ύπουργός των στρατιωτικών, τά πού σημαίνοντα τέλος πρόσωπα της αυτοκρατορίας.

Τι συνέβαινε λοιπόν; Έκείνη τη στιγμή, ένας ύπασπιστής μπήκε μέσα και ειδοποίησε τον Ίβάν, ότι ο Τσάρος έαθυμωσε να τον ιδή άμέσως.

Πριν τον άκολουθήσει, ο μέγας δούξ έφριξε μιά τελευταία ματιά στο πάρκο κ' ειδη τον Ζαχάρ, ο όποιος διάσχιζε τη δεντροστοχία κ' έξαφάνιστηκε από μιά πόρτα της ύπηρεσίας.

Την στιγμή εκείνη, ο Ζαχάρ τού φάνηκε λεινός σαν το χιόνι πού τον σκέπαζε και το αντίκρισμά του μεγάλωσε ακόμα περισσότερο το ψυχικό του μαρτύριο.

Φέροντας το χέρι του στο μέτωπό του, άκολουθήσε τον ύπασπιστή. Στο κεφαλόσκαλο του πρώτου πατώματος βρέθηκε αντιμετώπος με την μεγάλη δούκισσα, την μητέρα του. Μα δέν την ειδη. Έκείνη του μίλησε. Μα δέν την άκουσε.

Οι αντίθαλαμοι και τά σαλόνια ήταν γεμάτα από κόσμο. Τι έξαιρετικό λοιπόν συνέβαινε στο παλάτι εκείνο τό πρωί;

Ο Ίβάν ρώτησε σχετικώς τον ύπασπιστή, ο όποιος τού απάντησε:

— Θα συνέλθη, ύψηλότατε, υπό την προεδρία της Α. Μεγαλειότητος, τό Συμβούλιο του Στέμματος, για να λάβη απουδαίες άποφά-

σεις, σχετικές με τον πόλεμο. Η Α. Μεγαλειότης θέλησε να συγκαλέση αυτό τό Συμβούλιο πριν έπιστρέψει στο μέτωπο.

Ο ύπασπιστής όδήγησε τον Ίβάν στη μικρή βιβλιοθήκη, στην όποια είχε συναντήσει πρό δλίγων ημερών την Α. Μεγαλειότητα, τό βράδυ πού ή κοινή άνησυχία τους είχε ρίξει τον ένα στην άγκαλιά του άλλου.

Ο Νικόλαος Β' βρισκόταν εκεί μαζί με τον κόμητα Βολγκορούνα και τον στρατηγό Ροστοπόφ. Φαινόταν πού ταραγμένους και κακόκεφους.

Ο Ίβάν άναγκάστηκε να περιμένη μερικά λεπτά να τελειώση ή συζήτηση, ή όποια ήταν σχετική με την γεμμανοφίλο στάσι του Στουμέρο.

Έντομηταξύ, ένα τρομερό φως περνούσε απ' το πνεύμα του μεγάλου δούκός. Τό Συμβούλιο του Στέμματος, στο όποιο θα λάβαναν μέρος τά πού σημαίνοντα πρόσωπα της άριστοκρατίας, θα συζητούσε σε μιά αίθουσα επάνω άκριβώς από τό ύπόγειο με τά κιβώτια της δυναμίτιδος!...

Η ιδέα αυτή τον έκανε να παράλη!

Ο Ζαχάρ τού ειχε πει: «Η ώρα μου έφτασε!». Και ή ώρα αυτή ήταν σίγουρα ή ώρα της συγκλήσεως του Συμβουλίου. Έτσι, ή έκδισησις του πατέρα του θα ήταν πλήρης.

Όστόσο, ο Ίβάν θυμόταν ακόμα, ότι ο Ζαχάρ τού ειχε πει πως δια θα τινάζονταν στον άερα, όταν αυτός, ο Ίβάν, δέν θα βρισκόταν πειά εκεί!

Ο Ίβάν ήταν βέβαιος πως ο Ζαχάρ θα έκανε τίποτε, όσο αυτός θα κινδύνεμνε κοντά στους άλλους.

Τέλος ο Βολγκορούνα κ' ο Ροστοπόφ καταλείψαν τη βιβλιοθήκη, ύποκλιμένους προς τον Ίβάν. Τότε ο Τσάρος πήγε κατ' ευθείαν προς αυτόν.

— Βανιούσκα, τού ειπε γοήγορα, γιατί φαινόταν πού ή άπασχολημένος. Βανιούσκα, πρέπει να φύγης άμέσως για την Πετρούπολη...

— Νά φύγω; Γιατί λοιπόν θέλετε να φύγω, μπατούσκα, τη στιγμή πού συγκεντρώνετε γύρω σας τους πρώτους από τους ύπηρεσίους σας και πού, καθώς μαθαίνω, μεγάλες άποφάσεις πρόκειται να ληφθούν; Δέν είμαι παρά ένα παιδί, μα ξερετε άν σας αγαπώ, μπατούσκα, και μιά συμβουλή μου, βγαλιμένη απ' την καρδιά, θ' έξιζε περισσότερο απ' τις άλλες. Είμαι βέβαιος γι' αυτό, μπατούσκα.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, πήρε τό χέρι του αυτοκράτορος και άρχισε να τό φιλά με τέτοιο πάθος, ώστε ο Νικόλαος έξαφράστηκε και τον κίταξε προσεκτικά.

— Τι έχεις λοιπόν; τον ρώτησε. Τό χέρι σου κναι. Βανιούσκα, και τά μάγουλά σου εινε φλογισμένα. Μήπως είσαι άρρωστος;

— Έπαθυμώ να μείνω κοντά σας, Μεγαλειότητα!

— Όταν θα μάθης τον λόγο, για τον όποιο σε στέλνω στην Πετρούπολη, ίσως αλλάξει γνώμη, παιδί μου!

— Όχι! Όχι! Αφήστε με κοντά σας! Δέν θέλω να σας εγκαταλείψω σήμερα!

— Δέν θέλω να σας εγκαταλείψω!...

— Με τρομάζει, Βανιούσκα! Μήπως με άπειλει κανένας κίνδυνος;

— Δέν ξερω τίποτε. Μεγαλειότητα... Η ιδέα μου εινε, ότι δέν πρέπει να σας

εγκαταλείψω σήμερα...

— Άκου... Είσαι επίμονος! Έσειδή με ειδες άνησυχο την περασμένη νύχτα, περνούν απ' τό μικρό σου ιδέες τρελλές, στις όποιες δέν ποτεθα πειά ούτε ο ίδιος! Είσαι άρρωστος σήμερα από την ίδια άρρώστεια πού με βασάνιζε έμένα χτές. Μα αυτά εινε κακά όνειρα πού τά έδωξα και δέν θα ξαναγυρίσουν πειά. Έχω μιά ευχάριστη ειδησι για σένα... Αναγάλλισσε... Έμαθαν πού βρισκεται ή Πρίσκα.

— Πού λοιπόν; ρώτησε ο Ίβάν, ο όποιος έξεχασε δια τ' άλλα, μπροστά σ' εκείνη πού λάτρευε.

— Δέν ξερω ακόμα. Μιά για να μάθης, πρέπει να πάς στην Πετρούπολη. Ο Γκρόπτ σε περιμένει εκεί! Τρέξε άμέσως στην διεύθυνσι της Όκράνας. Αυτό μου άνεκοίνωσε... Δέν πρέπει να χάνης ούτε στιγμή, καθώς φαίνεται...

— Θεέ μου, εινε διαντόν! Έκανε ο μέγας δούξ, κυριευμένος από μιά δυνατή ταραχή, πού τον έκανε να φαίνεται λίγο τρελλός στα μάτια του αυτοκράτορος, άν και ο τελευταίος την άπέδιδε στο πάθος του Ίβάν για την Πρίσκα. (Άκολουθεί)

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο Γάλλος ποιητής Παύλ Νερούλιν. (Σκίτσος του Π. Ματέ).